R 5417

# “என்னுடையதென்று சொல்லிக்கொள்ள எதுவுமில்லை”

# “NAUGHT THAT I HAVE MY OWN I CALL”

“கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார்; கர்த்தருடைய நாமத்துக்கு ஸ்தோத்திரம் – யோபு 1:21.

நாம் பெற்றிருக்கிற அனைத்தும் மிகுதியாக இருப்பினும் அல்லது குறைவாக இருப்பினும், அது தேவனிடத்திலிருந்து வரும் கொடையே என கருதப்படவேண்டும். நம் ஆதி பெற்றோருக்கு மிகுந்த உதாரகுணமுடன் தேவன் அளித்த கொடை பரிபூரணமான ஜீவன் ஆகும். அவர்கள் தேவதூதரிலும் சற்று சிறியவராக, ஆனால் மாம்சத்தில் தேவனுடைய சாயலாகவும் ரூபத்தின்படியேயும் உண்டாக்கப்பட்டனர். கீழ்ப்படியாமையினால் இந்த பரிபூரணத்தன்மையை இழந்தனர். ஏதேன் தோட்டத்தில் தொடர்ந்து இருக்க அனுமதிக்கப்படவேண்டுமானால் கீழ்ப்படிதலே நிபந்தனையாக இருந்தது. அவர் கீழ்ப்படிதலோடு இருந்தாரானால், அத்தோட்டத்தில் அந்த பரிபூரணத்தன்மையை அனுபவித்தும் பிழைத்தும் இருக்கலாம், மேலும் தம்முடைய சந்ததியின்மூலம் பூமியை நிரப்பவும், தான் பெற்றிருந்த அதே ஆசீர்வாதமான நிலைமைகளுக்குள் முழு உலகத்தையும் படிப்படியாக கொண்டுவரவும் செய்திருக்கலாம்.

ஆதாம் பாவம் செய்தபோது, அவர் தம்முடைய குமாரனாக இராதபடி தேவனால் நிராகரிக்கப்பட்டார். அதன்பிறகு இயேசு வரும்வரை, எந்த ஒரு மனிதனும் தேவனுடைய குமாரன் என அழைக்கப்படவில்லை. இயேசுவானவர் தேவகுமாரன் என அழைக்கப்பட்டதிலிருந்து, அவர் மூலமாய் தேவனிடத்தில் சேர்ந்து, அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்களைத் தவிர, வேறெவரும் தேவகுமாரர் என அழைக்கப்படுவதில்லை. பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்கிற தண்டனையை ஆதாமின்மேல் கொண்டுவரும் ஒரே நோக்கத்திற்காக, அவருடைய வீடாகிய ஏதேனில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். கர்த்தருடைய தூதனானவர் ஆதாமை வெளியே துரத்தினார். இதைக்குறித்து தேவனுடைய கருத்து என்னவெனில், “அக் கனியை புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்”(ஆதி2:17) என்பதாகும். இம்மரணம் ஒரு நீண்ட செயல்முறையாக ஆரம்பித்து 930 வருடங்கள் கழித்து முடிவடைந்ததாக இருந்தது.

பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரணதண்டனை வந்த பின்பும்கூட, நம் ஆதிப்பெற்றோர் அவர்களுடைய கீழ்ப்படியாமைக்குப் பின்பும்கூட, வாழ அனுமதிக்கப்பட்டதும் தேவனுடைய கிருபையே ஆகும். ஆதாமையும் ஏவாளையும் ஏதேனைவிட்டு துரத்தியதன்மூலம், சாபமானது நம் மனுக்குலத்தின்மேல் சுமத்தப்பட்டிருந்தாலும், அச்சாபத்தோடு ஆசீர்வாதமும் இணைந்திருந்தது. தேவன் அவர்களை தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றினபோது, “உன் நிமித்தம் பூமியானது சபிக்கப்பட்டிருக்கும். நீ உயிரோடிருக்கும் நாளெல்லாம் வருத்தத்தோடு அதின் பலனைப் புசிப்பாய். அது உனக்கு முள்ளும் குருக்கும் முளைப்பிக்கும்; வெளியின் பயிர்வகைகளைப் புசிப்பாய். நீ பூமியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டபடியால், நீ பூமிக்கு திரும்புமட்டும் உன் முகத்தின் வேர்வையால் ஆகாரம் புசிப்பாய். நீ மண்ணாயிருக்கிறாய், மண்ணுக்குத் திரும்புவாய்” என்றார் – ஆதி 3:17–19. இதுவே அந்த சாபமாகும். அவர்கள் கொஞ்சகொஞ்சமாக சாகவேண்டும்.

**நம் அனைத்து ஆசீர்வாதங்களும் தேவ தயவே**

ஆதாமும் ஏவாளும் தங்களுடைய ஜீவியக் காலத்தை அதிகரிக்கச்செய்ய, தங்களுடைய வல்லமையைக்கொண்டு கூடுமானவரை எல்லாவற்றையும் செய்திருந்தாலும், கர்த்தருடைய ஒரு நாள் என்கிறதான முழு 1000 வருடங்களை அவர்களால் வாழ முடியவில்லை. ஆதாம் ஏறக்குறைய ஒரு முழு நாள்(1000 வருடம்) வாழ்ந்திருந்தாலும், அவர் கொஞ்சகொஞ்சமாக கல்லறையை நோக்கி இறங்கிக்கொண்டிருந்தார். உடலளவிலும், மனத்தளவிலும், ஒழுக்க ரீதியாகவும் அவர் பெற்றிருந்த சக்தியானது தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வாறே அவருடைய முழு சந்ததியுமே பிரசவ வேதனைப்படுகிற சிருஷ்டியாக ஆகிவிட்டது.

இது அநீதியான அல்லது நியாயமற்ற தீர்ப்போ அல்ல. நாம் உயிரோடிருப்பதற்கான தேவனுடைய தயவாயிருக்கிறது. சில வருடங்களாவது நாம் உயிரோடு வாழும் உரிமையானது ஒரு மாபெரும் வரமாகும். “நிர்வாணமாகவே இவ்வுலகிற்கு வந்தேன்” என தீர்க்கதரிசியாகிய யோபு தம் அனுபவத்தை விளக்குவதுபோல், அனைவருடைய விஷயத்திலும் இது உண்மையானதே. தேவ வழிநடத்துதலின்படியே நாம் பெற்றிருக்கிற சிலாக்கியங்களை அனுபவிக்கிறோம்.

தேவனுடைய அனுமதி மற்றும் தயவின்படியே, மந்தைகளையும் பிள்ளைகளையும் பெற்றிருந்தார் என்பது யோபுவின் விஷயத்தில் உண்மையாகும். பின்பு வானத்திலிருந்து அக்கினி இறங்கி அவருடைய ஆடுகளையும், வேலைக்காரரையும் பட்சித்துப்போட்டது. அவருடைய எதிரிகள் அவருடைய ஒட்டகங்களையும், எருதுகளையும், கழுதைகளையும், மற்ற சில வேலைக்காரரையும் கொன்று போட்டனர். புசல்காற்று வந்து அவருடைய பிள்ளைகளை கொன்றுபோட்டது. ஆனால் யோபு, “கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார், கர்த்தருடைய நாமத்துக்கே ஸ்தோத்திரம்” என்றார். நித்திய ஜீவனைக் குறித்த நம்பிக்கையை அவர் உடையவராயிருந்தும் யோபு அதை தமக்காக கேட்கவில்லை. தாம் பெற்றிருந்த அனைத்தும் தேவனுடையதே தவிர தன்னுடையதல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

இயேசுவானவர் வரும்வரை ஜீவன் மற்றும் அழியாமை பற்றிய வெளிச்சம் தரப்படவில்லை(2தீமோ1:10). இரட்சிப்பைப் பற்றியதான மாபெரும் செய்தியானது முற்காலங்களில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டதாக மட்டுமே இருந்தது, ஏற்ற சமயத்தில் இயேசுவினால் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஆதாம் இழந்துபோன ஜீவனுக்கு நிகரான தம்முடைய ஜீவனை, மீட்கும்பொருளாக தரும்பொருட்டு அவர் வந்தார். ஒரு மனிதனால் மரணம்

உண்டானதுபோல, ஒரு மனிதனால் மரித்தோருடைய உயிர்த்தெழுதலும் உண்டாகவேண்டும் என்ற இந்த முழு ஏற்பாட்டின் அழகை இதில் நாம் காண்கிறோம். ரோமர் 5:19ன்படி, ''ஒருவருடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளானதுபோல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்''. அவர்கள் அனைவரும் மரணத்தீர்ப்பிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டு, பின் உயிர்த்தெழுதலை அடைவார்கள்.

கிறிஸ்துவுக்குள்ளான இந்த ஏற்பாட்டின்படி முதன்முதலில் அதின் பலனை அடைபவர்கள் சபை வகுப்பாரே ஆவர். நாம் புதிதான ஜீவனுடையவர்களாக நடந்துகொள்ளும்படி அவரோடுகூட எழுப்பப்பட்டிருக்கிறோம் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். தேவன் தாம் வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறபடி உயிர்த்தெழுதலை முழுமையாக நிறைவேற்றுவார் என்பதில் நாம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோம். நாம் மரிக்கக்கூடாது என நாம் உரிமை கோரமுடியாது. அவ்வாறு கோருவது வேத வசனங்களுக்கும் எல்லா உண்மைகளுக்கும் முரண்பாடானது ஆகும். அதற்கு மாறாக, நாம் மரிப்போம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வோம். ஆனாலும் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர், அவர் மூலமாய் நம்மையும் எழுப்புவார் என நம்புகிறோம். யாரெல்லாம் தற்காலத்தில் தம்மிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களாக உள்ளார்களோ, அவர்கள் தேவனோடு ஒப்புரவாகும்படி, இயேசு முழு உலகத்தின் பாவத்திற்காக, ஒரு பாவநிவாரணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அதன்பின்பு, உலக மனுக்குலமும் கிறிஸ்துவின் ஒப்புரவாகுதலின் ஊழியத்தின் பலனை படிப்படியாக பெற்றுக்கொண்டு, தேவனோடு சீர்பொருந்தும் வாய்ப்பையும் பெறுவர்.

**வாழும் உரிமையை இழந்த மனுக்குலம்**

சபையினுடைய நம்பிக்கையானது, அவள் கிறிஸ்துவோடுகூட 1000 வருடங்கள் ஆளுகைசெய்து, சாத்தானைக்கட்டி, பின் பாவம், வேதனை மற்றும் மரணத்திலிருந்து மனுக்குலத்தை உயர்த்தி, வேத வசனங்கள் கூறுவதுபோல், ''எல்லா முகங்களிலுமிருந்து கண்ணீரைத் துடைப்பார்''(ஏசாயா25:8). இதுவே தேவனுடைய செயலாக, முழு காரியத்தையும் திட்டமிட்டு வடிவமைத்திருக்கிறார். பிதாவினுடைய பிரதிநிதியாக இருந்து, மனுக்குலத்தை கிரயத்துக்குக் கொண்டதினால் இது கிறிஸ்துவின் வேலையாகவும் ஆகிறது. இவரே ''தேவனுடைய சிருஷ்டிப்புக்கு ஆதியுமாயிருக்கிறவர்''. ''எல்லாவற்றிலும் அவரே முதல்வராயிருக்கும்படி, அவரே ஆதியும் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த முதற்பேறுமானவர்'' – வெளி3:14; கொலோ1:18.

எல்லா ஆசீர்வாதங்களும் நம்முடையதாயிராமல்,தேவனுடையதாயிருக்கிறதை யோபு கண்டதைவிட, நாம் இன்னும் தெளிவாகக் காண்கிறோம். நாம் ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டதினாலேயே இன்னும் அதிக தெளிவாக காண்கிறோம். எதைக்குறித்தும் நாம் உரிமைகொண்டாட முடியாதவர்களாக உள்ளோம் என நாம் அறிந்திருக்கிறோம். நாம் செய்யவேண்டியதெல்லாம் தேவகிருபையையே சார்ந்திருப்பதாகும். ஆனாலும் எல்லாரும் இந்த கிருபையின் செய்தியை இன்னும் கேட்க முடிவதில்லை. ''இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனாகிய பிசாசானவன் அவர்களுடைய மனதைக் குருடாக்கினான்'' – 2கொரிந் 4:4.

எனவே, குறிப்பாக, அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்களுடைய கண்கள் மட்டுமே காணமுடியும். இயேசு தம்முடைய நாட்களில் கூறும்போது, ''உங்கள் கண்கள் காண்கிறதினாலும், உங்கள் காதுகள் கேட்கிறதினாலும் அவைகள் பாக்கியமுள்ளவைகள்'' என்கிறார் – மத்13:16. கர்த்தராகியஇயேசுவை சிலுவையிலறைந்தவர்களின் குருட்டுத்தனத்தைப் பற்றிய இதே கருத்தை அப்.பேதுரு உறுதிப்படுத்தும்போது, ''சகோதரரே, நீங்களும் உங்கள் அதிகாரிகளும் அறியாமையினாலே இதை செய்தீர்களென்று அறிந்திருக்கிறேன்'' – அப் 3:17.

எனவே, நாம் பெற்றுள்ள சாதகமான வாய்ப்பின் அடிப்படையில், தெய்வீக ஞானம் மற்றும் அன்பினால், நமக்கு பொருத்தமான எவ்வித அனுபவங்கள் நம்மேல் வரவேண்டுமென அனுமதிக்கப்படுகிறதோ, அவைகளுக்கு யோபுவைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாக நாம் நம்மை பரிபூரணமாக ஒப்புவிக்கவேண்டும். நாம் பிள்ளைகளானால், நமக்குண்டாகும் அனுபவங்கள் அனைத்தும் தேவ வழிநடத்துதலின்படியும், ஒழுங்கு முறையின்படியும் வருகிறது என ஏற்றுக்கொள்வதற்கே நாம் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

''என்னுடையதென்று சொல்லிக்கொள்ள
எதுவுமில்லை,

அளித்த அவரைப் பற்றிக்கொண்டேன்

என் இருதயம், என் பெலன், என் ஜீவன்,

என் எல்லாமே

என்றென்றும் இனி அவருடையவைகளே''

---